

vel i at fordybe sig lidt i Betragtningen af Forskellen mellem det, de Herrer lovede deres Vælgere at arbejde for, da de vare ude paa Valgtribunerne ved sidste Valg, og det Forslag, de Herrer have stillet i Fællesudvalget. Jeg føler mig overbevist om, at lige saa sikkert som vi hidtil have holdt paa, at Valgdagen binder, og lige saa sikkert som det hidtil har været god Moral i Danmark, at Repræsentanterne skulle holde de Løfter, de have givet deres Vælgere, lige saa sikkert ville Vælgerne ogsaa, til Trods for alle minutiøse Beregninger, til Trods for alle de Kunster, hvormed man vil forsøge paa at faa Vælgernes Opmærksomhed lagt hen paa andre Omraader, forstaa at se Forskellen mellem det, de Herrer Rigsdagsmænd af Reformpartiet lovede deres Vælgere ved sidste Valg, og det, de Herrer nu have været med til at stille Forslag om. Der kommer jo en Regnskabs Dag, og jeg tvivler ikke om, at den Dag, da Regnskabet skal gøres op, ville Vælgerne ogsaa nok forstaa at gøre Regnskabet op paa den rigtige Maade.

Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds opfordrede Vælgerne til at organisere sig til at samles til den Kamp, som forestod. Hvilken Kamp er det, der forestaar? Hvornaar skal den Kamp føres? Er det Kampen mod den privilegerede Valgret, som de Herrer selv have været med til at indrømme Berettigelsen af i det kommunale Liv, som den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Frijs) udtalte oppe i Landstinget for nylig, er det den Kamp, det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds mener, at han med nogen som helst Udsigt til Sejr kan faa ført? Ja, jeg vil ogsaa tillade mig at opfordre Vælgerne til at organisere sig, jeg vil ogsaa tillade mig at opfordre Vælgerne til at samle sig til en Kamp. Men jeg paastaar, at det første Skridt, der skal gøres, for at denne Kamp kan faa et Resultat, for at man kan naa en Gang at faa den almindelige kommunale Valgret gennemført her i Landet, det bliver det, at man fejrer de Rigsdagsmænd bort, der efter sidste Valg have svigtet de Løfter, de gavede deres Vælgere, og som nu herinde paa Rigsdagen ere gaaede paa Akkord med Uretten om den privilegerede Valgret, som de havde lovet deres Vælgere at bekæmpe.

Borghjerg: Paa dette sene Stadium af Forhandlingerne, eller Døgnets rettere sagt, skal jeg ikke trætte ærede Medlemmer med nogen lang Udvikling. Det vilde i og for sig have haft en vis Interesse, om

denne Debat kunde fortsættes, til vi havde hørt eller læst Referatet af den Debat, der samtidig er foregaaet eller maaske nu foregaar i det andet Ting. Det kunde have haft en vis Interesse bl. a. af den Grund, at Regeringen jo har bærer det høje Landsting med Konseilspræsidentens Nærværelse, medens Folketinget maa nøjes med en Indenrigsminister. Det vilde altså have ikke ringe Interesse, om man ved Fortsættelsen af denne Debat havde kunnet bekæmpe Indenrigsministerens Udtalelser med Udtalelser, der ere faldne i det andet Ting. Men der siges jo almindelig — og jeg har ingen Grund til at tvivle derom —, at Debatten skal afsluttes i Aften, og jeg skal da paa dette sene Tidspunkt fatte mig meget kort.

Til den højtærede Indenrigsminister har jeg et Par Bemærkninger at gøre. Maa jeg kun lige nævne dette om Ministeriets eventuelle Opløsningsret. Han syntes, det var i Grunden en ganske frisindet Ordning, og den skulde jo kun gælde i specielle Tilfælde. Han henviste til Frankrig, hvor noget lignende finder Sted. Men Frankrig er ikke Mønsteret, naar man ønsker det kommunale Selvstyre. Det er en almindelig anerkendt Kendsgerning, at Frankrig er det Land, der har den videstgaaende Centralisation. Det er i England, Amerika, Svejts og saadanne Lande, vi maa søge vore Forbilleder, naar der er Tale om kommunalt Selvstyre, ikke i Frankrig med dets skarpt gennemførte Statscentralisation. Det er bekendt, at ogsaa i Frankrig er der stærke Bestræbelser oppe for at komme af med den stramme Centralisation. At noget saadant finder Sted i Frankrig, behøver ikke at lokke den danske Indenrigsminister til Efterligning. Forøvrigt virkede denne Tanke om Opløsningsretten saa paafaldende, saa forbløffende i Fællesudvalget, at selv de frikonservatives Ordfører tog Afstand derfra og erklærede, at han havde saa megen Respekt for det kommunale Selvstyre, at saadanne Tanker kunde han ikke gaa ind paa. Selv om det kun er i ganske specielle Tilfælde, er det ganske sikkert, at en Indenrigsminister derigennem kunde faa en Anledning til at blande sig ind i det kommunale Selvstyre, til at udskrive kommunale Valg, netop i det Øjeblik, det var gunstigt for det Parti, der var hans Meningsfæller, men ugunstigt for det Parti, der var hans Modstander.

Hvad nu selve Regeringspartiets Forligstilbud angaar, da hævde jo baade den højtærede Indenrigsminister og det ærede